

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Giang Đoàn Xung Kích Và Con Kinh Vĩnh-Tế** của thân hữu **Võ Hạnh**. Hội chân thành cảm tạ giả. Kính mời. **Trân trọng**.

GIANG ĐOÀN XUNG KÍCH VÀ CON KINH VĨNH-TẾ

Hồi tưởng lại chuyện năm xưa tính đến nay đã hơn 50 năm rồi với gần hơn nửa thế kỷ. Sao mà hình ảnh từ ngày vào HẢI QUÂN CÔNG XƯỞNG để được nhận quân trang cá nhân, khom thân người, vác nó về, qua sân túc cầu Đa-Kao về đến nhà trên đường Hai Bà Trưng, nó hiện ra rõ ràng trong tâm tưởng.

Những ngày nghỉ phép sau khi ra trường đã hết. Sáng nay phải có

mặt tại Câu Lạc Bộ nổi để chọn đơn vị phục vụ, khi đến lượt mình, nhìn vào bảng Danh Sách Các Đơn Vị, thì thấy rằng các vị trí tên các Chiến Hạm đã đủ người chọn lựa, chỉ còn 1 danh sách dài tên các đơn vị Giang Đoàn, Duyên Đoàn.

Oh! Thấy tên 1 Giang Đoàn có vẻ ngoại quốc, đó là Giang Đoàn K.S.B. (Bộ Chỉ Huy Bình-Thủy). Kế cạnh tôi bây giờ là anh Kỳ, và 2 anh cùng tên và cùng họ là Phước, Trân, tôi giải thích: Bình-Thủy là Tây-Đô, nghĩa là thủ đô của miền Tây; nơi đây là vùng sông nước cá tôm nhiều, thoải mái lai rai nhen bậy. Thế là cả nhóm đồng ý vào ghi tên.

Vài ngày hôm sau, anh em đã hiện diện tại Bộ Chỉ Huy Lực Lượng Tuần Thám để trình diện cấp trên và để được hướng dẫn, lúc đó mới biết, qua lời ông thiếu tá rằng là các anh không có làm việc nơi đây (Cần-Thơ) mà phải về Châu-Đốc trình diện Chỉ Huy Trưởng Giang Đoàn Xung Kích, tôi tự hỏi mình sao bây giờ lại có cái tên này?...Nghe thấy máu lửa quá trời.

Trên chuyến xe Dodge nhỏ của Bộ Chỉ Huy, cùng xe là các anh em thủy thủ đi phép trở về các đơn vị và với 1 ông Thượng Sĩ già. Tôi hỏi thăm về đơn vị mới này thì anh em cho biết là các giang đình khá nhỏ, chạy nhanh và không có mui che mưa nắng. Ông thượng sĩ già góp thêm ý kiến và cho đó là không đúng, mà đơn vị là chiếc tàu lớn bè thế. Một anh khác thì tỏ vẻ than phục nói rằng các ông chịu chơi quá, sao mới ra trường mà chọn ngay về đơn vị dử dằn này. Tôi im lặng, thầm ngán ngẩm. Ôi! Mộng hải hồ. Mình tính sai rồi, câu than thở từ thuở bị Brimade trong quân trường lại hiện về. Ôi! Nó giết chết đời trai...

Châu Đốc đây rồi. Từ công viên thành phố đứng nhìn ra dòng sông Hậu, một chiếc Hobo nhỏ lướt vào bờ để rước anh em. Nó trực chỉ thẳng đến 1 chiếc hạm Y.R.M. 20 của Hoa-Kỳ, đang neo giữa sông lớn, có 1 chiếc trục thẳng bên trên sàn bãi đáp, và nhìn thấy khoảng 25 chiếc Hobo cùng loại, được cột nối với nhau sát vào 1 cái ponton. Trên đây có dựng 2 dãy nhà tiền chế, phân chia thành các khu phòng nhỏ làm Văn Phòng Đơn Vị, và làm các Phòng Tạm Trú cho nhân viên. Ngay lúc đó, tôi chợt thấy từ dưới sông một tay lội sải nhanh vào với chiếc quần đùi Nylon đỏ, một thân mình lực lưỡng, đen bóng. Anh bước đến và cười hỏi, với hàm răng đều và trắng sáng như ông Hynos kem đánh răng, rằng: “Mấy đũa 19 mới xuống phải không? Thôi sắp xếp lại, rồi đi tắm, tôi sẽ đưa đi bờ chơi cho biết Châu-Đốc”.

Đó là lần đầu tiên, tụi tôi biết đến Niên Trưởng Nguyễn Thành Phước (Người Nhái/U.S.A./Khoá 17 Sĩ Quan Hải Quân Nha-Trang). Ông đang xử lý thường vụ Chỉ Huy Phó Giang Đoàn Xung Kích K.S.B. (1970).

Buổi chiều về, giờ điểm danh cho nhân viên 5 giang đình của tôi, không thấy các bộ quân phục thuỷ thủ thường ngày mà thay vào đó là các bộ đồ đen, rằn sọc của các chủ lực quân. Có các anh dùng các sợi dây màu đen, đỏ vòng qua trán cột tóc, nhìn chung là 1 nhóm lính trắng ô hợp, những gương mặt bình thản chịu đựng.

Đoàn giang đình bắt đầu nhẹ lướt trên dòng sông Hậu, chạy sát bờ. Ô kìa! Một nhóm mấy cô đang đùa giỡn, tắm giặt các chiếc Sarong, thì ra mấy cô này từ 1 làng trên bờ làng Châu-Giang, nơi sinh sống của các gia đình Champa, mà bao nhiêu đời tổ tiên họ đã từ miền Trung chạy nạn chiến tranh, theo làn sóng di dân người

Việt từ miền Bắc, Trung tiến về phương Nam, về miền Tây tìm đất ruộng, khai khẩn.

Toán Giang Đỉnh vào tới đầu kinh Vĩnh-Tế thì mặt trời chiều bóng hoàng hôn, làng quê đã bắt đầu sẩm tối. Tôi bắt đầu cho chạy vào kinh, vì mọi giang đĩnh đều biết trước các toạ độ, bờ kinh của diêm phục kích, nên khi đến nơi là họ tự ủi bờ, rồi đem súng đại liên M-60, M-79 lên, dọn sơ bãi và nằm phục kích. Còn các giang đĩnh khác thì cứ tiếp tục hành trình để đến diêm của mình. Vùng này rất nhiều muỗi, anh em rất khổ sở vì chúng, nếu thiếu dầu bôi da.

Con kinh Vĩnh-Tế này là một con kinh đào tay, được phối hợp của những người dân và quân người Việt lẫn Miên, họ đã đổ biết bao mồ hôi, xương máu để đào từng chặng kinh, nhắm hướng của 1 cây cọc cắm từ xa có treo một ngọn đèn cao, họ đào miệt mài hơn 5 năm trời. (Đèn nào cao cho bằng đèn Châu-Đốc. Gái nào đẹp cho bằng gái Châu-Giang)

Con kinh này dài khoảng 84km, đào dài đến Giang-Thành (Hà-Tiên) với sự chỉ huy của các vị quan lo cho việc đào kinh ngày đó là Ông Tá Quân Lê Văn Duyệt, Ông Quan Thoại Ngọc Hầu Nguyễn Văn Thoại. Xét lại công ơn này, vua Minh Mạng cho đặt lấy tên Vĩnh-Tế (tên vợ của ông Thoại Ngọc Hầu), nhắc nhở câu chuyện đào kinh là vào các năm của thế kỷ thứ 18. Con kinh này cũng là con đường thủy tiện lợi giao thông, buôn bán, nối liền với bờ biển qua con sông Giang-Thành (Hà Tiên) về đến Châu-Đốc sông Hậu.

Kinh Vĩnh-Tế được đào chạy dọc theo vùng biên giới với Cam-Bốt, ngày đó vào những năm loạn lạc, vùng này đã xảy ra các vụ

người dân 2 bên bờ ranh giới xâm nhập qua lai chiếm các đàn bò, heo..., mà các vùng như Vĩnh-Gia, Vĩnh Điều, Giang Thành hứng chịu nhiều tai họa.

Giang đình HOBO của Giang Đoàn Xung Kích là một loại xuồng giống như loại mà dân Hoa-Kỳ dùng săn bắn chim, vịt trời; tuy nhiên, nhờ nó được tạo thành bởi loại Fiber Glass rất nhẹ, loại mìn từ tính không bị ảnh hưởng và động cơ là loại máy 2 chân vịt (Thunder Ball), xử dụng bằng xăng Supper. Phần phía sau là chỗ ngồi lái (bộ phận tiến hay lùi bởi hai cần trục giống như của P.B.R. Ở phần đầu mũi là 1 trụ cho đại liên M-60, xuồng này chạy rất nhanh với vận tốc lướt trên mặt nước từ 25 đến 35 knots.

Trước khi đi công tác, chúng tôi vào gặp Cố Vấn để ký giấy nhận ống kính nhìn đêm, khi về thì hoàn trả. Nhờ vào ống kính này mà tôi đã một lần trong một đêm phục kích, thấy được đoàn người tiến vào lãnh thổ, thường là các nhóm kinh tài, đem theo vũ khí, tìm đường vào để rồi biến dạng ở các vùng U-Minh-Hạ hay U-Minh-Thượng.

Tôi đã dùng máy P.C.R 25 gọi về Phòng Hành Quân trên chiếc hạm 20, trong chiến dịch Trần Hưng Đạo, bao che cho vùng biên giới. Trưởng phòng này là Hải Quân Thiếu Tá Đinh Vĩnh Giang, và với các nhân viên thuộc K.19 SQ/HQ/NT, các anh Trương Văn Chụng và Nguyễn Văn Tài. Các anh đã liên lạc với nhóm phi công trực thăng Hoa-Kỳ, rồi sau đó 1 chiếc trực thăng Cobra bay lên. Tôi đã dùng đạn lửa cho đại liên M-60 tác xạ về hướng nhóm người đang di chuyển. Chiếc COBRA này đã bắn phá, quần nát khu vực. Sáng hôm sau, lực lượng địa phương quân của tỉnh đã vào lục soát và thu nhiều loại vũ khí.

Trên dòng kinh Vĩnh-Tế, vào những năm chúng tôi còn trong quân trường thụ huấn, thì con kinh này đã có tên là kinh Vĩnh-Biệt, rất nguy hiểm. Quân du kích Việt-Cộng đã xử dụng ngôi chùa Ngọc-Hoàng (hay dân địa phương thường gọi là chùa Bà-Bài, vì nó nằm trong phạm vi Xã Bà Bài) để ẩn nấp, đào công sự, chứa vũ khí từ vùng biên giới, để rồi bắn phá các giang đĩnh qua lại tuần tiễu. Từ chợ trung tâm của tỉnh, nếu muốn đến đây thì phải băng qua 1 cánh đồng ruộng lớn, quân số Nghĩa Quân, Địa Phương Quân không thể thường xuyên hành quân vào khu vực này, cho nên mọi chuyện đều phải do anh em Giang Đoàn Xung Kích tạo ra các cuộc phục kích mỗi đêm.

Chúng tôi công tác như vậy liên tiếp 3 đêm, mới nghỉ được 1 đêm. Phân chia như thế để mỗi đêm đều có các toán giang đĩnh hiện diện trên vùng kinh này. Đời sống chúng tôi vào năm mới ra từ quân trường Nha Trang đã hội nhập ngay vào vòng lửa đạn của vùng Biên Giới Miền-Việt.

Bài viết này được viết lại với những hồi ức của tháng ngày qua cùng hình ảnh của Niên Trưởng Nguyễn Thành Phước, người đàn anh đầu tiên đã hướng dẫn các kinh nghiệm trên bờ kinh, cũng như trên các nẻo đường trong thành phố Châu-Đốc, thành phố nhỏ nhưng đầy các bước chân của chúng tôi trong những ngày nghỉ bên không công tác.

Tạm biệt các bạn.

HẠNH VÕ

(SQ/HQ/K 19)

San Jose-July 15, 2024